

Ένα κάθε μήνα

Ο Χριστός, αγαπητοί μου χριστιανοί, πέθανε επί του Σταυροῦ πραγματικά. Τό παρουσιάσαμε διεξοδικά στό προηγούμενο κείμενό μας («Ένα κάθε μήνα» Ἀπριλίου 2014). **Αυτό τό όποιο μᾶς ἐνδιαφέρει καί εἶναι βασικό γιά τήν πίστη μας, εἶναι ἄν ὁ Χριστός ἀναστήθηκε πραγματικά.** Αυτό εἶναι τό βασικότατο σημεῖο τῆς πίστεώς μας καί εἶναι αυτό τό όποιο συγκροτεῖ καί συγκρατεῖ αὐτή τήν ἀληθινή σχέση μας μέ τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό.

Ἄν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, ὄλο τό οικοδόμημα τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι μάταιο. Δέν ἔχει καμμία ἀξία. Ὅσο ὄμορφο κι ἄν εἶναι. **Ἄν ὅμως ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, τότε ὁ χριστιανισμός παίρνει μία ἀξία ἄπειρη.** Δέν ὑπάρχει σύγκριση μέ τίποτα. Τότε, εἶναι μάταια ὄλα τά ἄλλα.

Ὅποτε καταλαβαίνουμε πόσο σπουδαῖο εἶναι νά γνωρίζουμε, ἄν ὁ Χριστός ἀναστήθηκε πραγματικά. Ἀπό αὐτό, ἐξαρτᾶται ὄλόκληρη ἡ ζωή μας, καί αὐτή πού ζοῦμε ἐδῶ στή γῆ βιολογικά ἀλλά κυρίως ὄλόκληρη ἡ προσωπικότητά μας, ὡς ἄνθρωποι αἰώνιοι, χωρίς χρονικό τέλος. Ἐξαρτᾶται ἡ θέση μας, στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων, ἄν θά εἶμαστε κοντά στόν Θεό ἢ μακριά ἀπό Αὐτόν. Ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, δέν εἶναι μία παρονοχίδα στή ζωή μας ἀλλά τό μέγιστο. Ἐπειδή, λοιπόν, εἶναι τό βασικότατο πράγμα στή ζωή μας, θά ἤθελα νά τό ἐξετάζαμε μέ πολλή προσοχή.

Τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἕνα γεγονός τόσο χειροπιαστό ὄσο καί τόσο ἄπιαστο. Εἶναι ἕνα γεγονός ἱστορικό, ὑπαρξιακό καί ἐσχατολογικό. Δέν μπορεῖς νά τό βάλεις κάτω ἀπό τό μικροσκόπιο οὔτε νά τό ἐξετάσεις μέ τήν πεπερασμένη λογική σου οὔτε νά ἀπαιτήσεις νά σέ καταπιέσει ὁ Θεός μέ μία ἐμφάνιση τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχουν, βέβαια, πάμπολλες ἀποδείξεις – τεκμήρια, πού ἄν ἔχεις καλή διάθεση, βλέπεις τόν ἀναστημένο Ἰησοῦ Χριστό, τόν ἀφουγκράζεσαι. Ἄν δέν ἔχεις, τότε δέν μπορεῖς νά ἀντιληφθεῖς τίποτα. Γράφει ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς στό βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων: Ὁ Ἰησοῦς **«παρέστησεν (στούς ἀποστόλους) ἑαυτόν ζῶντα μετά τό παθεῖν αὐτόν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὄπτανόμενος αὐτοῖς καί λέγων τά περί τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ».** (Πράξ. Α' 3) Ὁ Χριστός μετά τό πάθος του, ἐπί σαράντα ἡμέρες, ἐμφάνισε τόν ἑαυτό του ζωντανό στούς μαθητές του πολλές φορές, παρέχοντας πολλές ἀποδείξεις γιά τήν ἀνάστασή του, ὀμιλώντας γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Αὐτές τίς ἀποδείξεις θά ἤθελα νά δοῦμε, αγαπητοί μου χριστιανοί, σ' αὐτό τό σύντομο κείμενο. Οἱ ἄγιοι ἀπόστολοι καί εὐαγγελιστές ἀναφέρονται σ' αὐτό τό σημαντικότερο γεγονός μέ πολλή ἀκρίβεια καί λεπτομέρεια καί ὑπευθυνότητα.

Είναι οι αυτόπτες μάρτυρες, οι άμερόληπτοι και άκριβείς ιστορικοί, πού με φόβο Θεοῦ θέλουν νά μᾶς διηγηθοῦν γεγονότα ἀληθινά.

1.- Ὁμιλοῦν γιά τόν κενό (ἄδειο) τάφο τοῦ Ἰησοῦ. Ὅταν πῆγαν, πολύ πρωί, οι γυναῖκες γιά νά ρίξουν τά ἀρώματα στό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, βρῆκαν τόν τάφο ἄδειο. Ἀπουσίαζε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Στόν τάφο εἶδαν μόνο τά σεντόνια, πού τήν Παρασκευή, μετά τή σταύρωση, ὁ Νικόδημος καί ὁ Ἰωσήφ εἶχαν τυλίξει τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καί τό μαντήλι τῆς κεφαλῆς του. (Λουκ. ΚΔ΄ 3, Ἰωάνν. Κ΄ 4-7).

2.- Οἱ ἄγγελοι οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται, λέγουν στίς γυναῖκες καί ἀργότερα στούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ ὅτι, **«Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, δέν εἶναι ἐδῶ»**, καί τούς ἐνημερώνουν, πού θά τούς συναντήσῃ. (Ματθ. ΚΗ΄ 5-7, Μάρκ. ΙΣΤ΄ 4-7)

3.- Οἱ στρατιῶτες πού φύλαγαν τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ, μετά τόν σεισμό καί τό κύλισμα τῆς πλάκας πού ἔκλεινε τόν τάφο, ἔρχονται καί ἀναγγέλλουν στούς Φαρισαίους ὅτι, **«Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί τό σῶμα του λείπει»** ἀπό τόν τάφο πού φύλαγαν. (Ματθ. ΚΗ΄ 11-15)

4.- Οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι χωρίς νά ἐρευνήσουν τό γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, **προβάλλουν μία ἀνόητη αἰτιολογία ὅτι, «οἱ μαθητές τοῦ Ἰησοῦ ἔκλεψαν τό νεκρό σῶμα του, ὅταν οἱ στρατιῶτες κοιμοῦνταν».** Ἐπίσης τούς πλήρωσαν, γιά νά διακηρύξουν στόν κόσμο ὅτι, συνέβη ἔτσι. (Ματθ. ΚΗ΄ 13-14)

5.- Οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ καί οἱ μυροφόρες, ὅπως φαίνεται μέσα στά εὐαγγέλια, τά ὁποῖα καταγράφουν τά γεγονότα μέ κάθε λεπτομέρεια, **δείχνουν ὅτι δέν περιμένουν τήν Ἀνάσταση καί ἀρχικά δυσπιστοῦν.** Ἔτσι «ἀναγκάζουν» τόν Χριστό νά κάνει πολλές ἐμφανίσεις, ὥστε νά πεισθοῦν γιά τήν Ἀνάστασή του.

6.- Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται πολλές φορές στούς μαθητές. Ἐντεκα (11) ἀπ' αὐτές τίς φορές εἶναι καταγραμμένες στήν Καινή Διαθήκη. Ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς γράφει ὅτι, ὁ Ἰησοῦς ἦταν **«συναλιζόμενος»**, συνέτρωγε καί συναναστρεφόταν, δηλαδή, μέ τούς μαθητές του ἐπί σαράντα ἡμέρες, ἀπό τήν ἡμέρα πού ἀναστήθηκε μέχρι τήν ἡμέρα πού ἀναλήφθηκε στούς οὐρανοῦς. **Ὁ Ἰησοῦς τήν πρώτη ἡμέρα πού ἀναστήθηκε τρώει μπροστά στούς μαθητές του.** (Λουκ. ΚΔ΄ 42-43). Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὁμολογεῖ καί λέγει: **«Ἐμεῖς φάγαμε καί ἤπιαμε μαζί μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, μετά τήν ἀνάστασή του ἀπό τούς νεκρούς».** (Πράξ. Ι΄ 41)

7.- Ὁ Ἰησοῦς μετά τήν ἔγερσή του ἐμφανίζεται ὑγιής, χωρίς κάποιο ἴχνος κακουχίας, οὔτε ὡς τραυματισμένος πού ξέφυγε τό θάνατο. Δέν ἔρχεται νά ζητήσῃ βοήθεια καί θεραπεία. Εἶναι ὑγιέστατος. **Στό σῶμα του παραμένουν μόνο οἱ τρύπες, τά σημάδια, πού ἄφησαν τά καρφιά καί ἡ λόγχη.** Αὐτά, θά μπορούσαμε νά ποῦμε, εἶναι τά παράσημά του καί οἱ ἀποδείξεις ὅτι, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος ἔπαθε, καρφώθηκε καί λογχίσθηκε.

8.- Οἱ δώδεκα μαθητές του, οἱ μυροφόρες γυναῖκες καί ἄλλοι πολλοί βλέπουν τόν ἀναστημένο Χριστό, τόν ἀκοῦν (συζητοῦν μαζί του), τόν ψηλαφοῦν καί συντρώγουν.

9.- Τήν τεσσαρακοστή ημέρα μετά την Άνάσταση, πριν αναληφθεῖ, εἶναι συγκεντρωμένοι **περισσότεροι ἀπό πεντακόσιοι (500) ἄνθρωποι,** μετά ἀπό διδασκαλία καί συζήτηση μέ τόν Ἰησοῦ, **τόν βλέπουν νά ἀνεβαίνει μέ τό σῶμα του στούς οὐρανοῦς.** (Πράξ. Α΄ 6-13 καί Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 6)

10.- Τό κεντρικό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων καί τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ἀπόστολοι περιοδεύουν ὀλόκληρη τή γῆ, ταλαιπωροῦνται ἀφάνταστα, δέν ὑποκύπτουν στίς ἀπειλές τῶν ἀρχόντων καί τῶν αὐτοκρατόρων, δίνουν ἀκόμη καί τή ζωή τους, διδάσκοντες τόν σταυρικό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ καί τήν Ἀνάστασή του.

Ὁ κάθε ὑγιῶς σκεπτόμενος ἄνθρωπος διερωτᾶται: Ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, γιατί νά ταλαιπωρηθοῦν τόσο καί νά ὑποστοῦν θάνατο ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι κηρύττοντας τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ; **Ἐάν ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἓνα ψέμα,** ἓνα δικό τους κατασκεύασμα, οἱ Ἀπόστολοι θά ἦταν πολύ ἀνόητοι γιά νά τό ὑπερασπισθοῦν ὅλοι μέχρι θανάτου. Εἶναι φανερό ὅτι, δέν πεθαίνει κανείς γιά ἓνα ψέμα.

Τά ἑκατομμύρια τῶν μαρτύρων, κατά τή διάρκεια ὅλων τῶν αἰώνων μέχρι σήμερα, πάσχουν καί δίνουν τή ζωή τους, ἐπειδή πιστεύουν στήν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἐλπίζουν στή δική τους ἀνάσταση.

Τά ἑκατομμύρια τῶν ἀσκητῶν, ὅλα τά χρόνια τοῦ χριστιανισμοῦ, ζοῦν αὐτή τή σκληρή ἀσκητική ζωή, ἐπειδή πιστεύουν στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Τά δισεκατομμύρια τῶν πιστῶν χριστιανῶν, ἀπό τό πρῶτο κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου κατά τήν Πεντηκοστή μέχρι σήμερα, **βιώνουν τή χαρά τῆς ἀλήθειας, τοῦ ἠθους, τῆς ἀγνότητος καί τῆς κοινωνικότητος, καθώς καί τήν ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας, τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς μακαριότητος στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.** Ζοῦν μέ τό: **«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωήν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».**

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἐνορίτες, εἶναι ἓνα ἱστορικό γεγονός, πού ὁ καθένας μπορεῖ νά ἀποκτήσει πείρα. Γιά νά ἀποκτήσουμε, ὅμως, πείρα, χρειάζεται **ἡ κάθαρση τῶν αἰσθήσεων** ἀπό τόν καθημερινό συσκοτισμό τῆς καθημερινότητος. Χρειάζεται **τό ἄδειασμα ἀπό ὅλους τους ἐγωκεντρικούς καί ἀνθρωποκεντρικούς θορύβους,** γιά νά ἀκουστεῖ ἡ μιλιὰ τοῦ Ἀναστημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέσα στή σιωπή μας.

Μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις **μποροῦμε νά δοῦμε τόν Ἀναστάντα Κύριο «ἐξαστράπτοντα καί χαίρετε φάσκοντα»** καί **νά ὑπερβοῦμε τά ἐφιαλτικά σύνδρομα τῆς ἐνοχῆς, τῆς ἀγωνίας, τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου.** Μποροῦμε νά ἔχουμε τήν πραγματική χαρά.

Ἕνας ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας λέγει: **«Χαρᾶς τά πάντα πεπλήρωται τῆς Ἀναστάσεως τήν πείραν εἰληφότα»,** δηλαδή, **ὅλα ἔχουν γεμίσει μέ χαρά ἐπειδή ἔχουν λάβει πείρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.**

Ἀδελφοί μου, Χριστός Ἀνέστη!!!

Μέ ἀναστάσιμες εὐχές καί εὐλογίες
ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου